

MARIA GUILLEM / JOSEP SOU

PASSIÓ PEL
Colleccionisme

2 0 2 3

LLOTJA DE SANT JORDI

MARIA GUILLEM / JOSEP SOU

PASSIÓ PEL
Col·leccionisme

2 0 2 3
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Raül Llopis, Regidor de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES/ *CONSELL ASSESSOR:*

A. Alberola	M. Conca	M. Navarro
E. Balaguer	C. Cortés	S. Pastor
A. Beneito	C. Dalfó	C. Perelló
S. Bofill	D. Giralt	J. Sou
M. Boix	M. Guillem	J. Tormo
J. Botella	R. Juan	F. Ventura
N. Cadenes	C. Jorques	F. Verdú
R. de la Calle	V. Luna	V.M. Vidal
J. Castejón	J. Maluquer	S. Vilaplana
F. Castro	X. Montllor	M. Zingraff

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

© Dels autors

© AMB-Disseny

© Ajuntament d'Alcoi

Maquetació: AMB i Joan PS per a Dígital[...]Gràfic

Correcció: Ximo Victoriano

LOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

LA PERSONALITAT MÉS VERTADERA: L'AUTÈNTIC COL·LECCIONISTA

Tot objecte té dues funcions: una és la de ser utilitzat i, l'altra, la de ser posseït. L'objecte pur, desproveït de funció o abstret de l'ús, cobra un estatus estrictament subjectiu: es converteix en objecte de col·lecció. "L'home, no està lliure dels seus objectes, els objectes no estan lliures de l'home." (Jean Baudrillard en *El sistema dels objectes*)

Darrere d'una recopilació d'obres d'art, apareix la figura del col·leccionista, l'individu que les atresora. Els seus interessos són l'encontre amb la intel·lectualitat i l'experiència estètica que li proporciona cada peça. És per això que, inevitablement, les col·leccions d'art van arrelades a la personalitat del col·leccionista, creixen amb el sentiment de passió que li produeix l'emoció de l'adquisició de cada peça, molt allunyat de la inversió i de la possessió.

Per aquest motiu, quan una obra d'art s'incorpora al discurs d'una col·lecció, s'agrega a la narració de vivències personals, canvis de gust i decisions del col·leccionista. De fet, l'exposició d'una o diverses col·leccions d'art de particulars és com mostrar la seua vulnerabilitat i els seus pensaments més íntims.

Diu Balzac "Els col·leccionistes, els homes més apassionats que hi ha al món". I és veritat, la passió és el sentiment que creix en cada col·leccionista a mesura que va *creant* la col·lecció; i dic creant perquè també és una mena d'acció creativa.

L'autèntic col·leccionista recopila obres d'art amb una passió personal i una visió particular, sense altres criteris i marques que el condicionen. A més a més, és conscient de la importància i del compromís de mostrar-la a la ciutadania; una forma de respectar la cultura.

5

"L'obra d'art és una òpera aperta, que cadascun de nosaltres podem llegir-la i sentir-la des de molts registres, la qual cosa ens porta a enriquir la nostra intel·ligència i la nostra sensibilitat"
Umberto Eco

Passió pel col·leccionisme

És una exposició que mostra algunes obres d'una àmplia col·lecció d'art que surten del magatzem per a ser contemplades des de nous punts de vista i interpretacions que l'enriqueixen.

Es tracta d'una col·lecció impulsada per Francesc Verdú, iniciada fortuïtament, als anys vuitanta, amb l'adquisició de la primera obra a Mallorca. És un projecte que ha desenvolupat amb passió i aprenentatge, basat en la intuïció i que s'allunya d'esquemes museogràfics i models de mercat. És més, la seua vocació va més enllà de la compra d'art: s'interessa per saber el camí de l'artista i la seua obra, en visita l'estudi, s'endinsa en el seu món fins que arriba a compartir moments i emocions i hi estableix una relació molt íntima mitjançant el diàleg i l'enteniment.

Aquesta proposta tracta d'una exposició col·lectiva basada en una selecció de 58 obres de 29 artistes; unes peces que funcionen, dialoguen i són part d'aquest recull multipolar compost per artistes de diferents procedències, disciplines artístiques i estils. Autors vinculats a les manifestacions de l'Escola de Nova York i l'art abstracte com **Jordi Alcaraz** (Barcelona, 1963) i **Frederic Amat** (Barcelona, 1952); **Xavier Grau** (Barcelona, 1951); **Dario Urzay** (Bilbao, 1958); **José Manuel Broto** (Saragossa, 1949) i **Anthony Caro** (New Malden, Anglaterra 1924-2013), en aquesta ocasió representat per una escultura objecte i dibuix, i també l'escultor **David Rodríguez Caballero** (Dueñas, 1970), amb dos obres representatives.

Amb una llarga trajectòria pictòrica i literària, també hi estan presents el català **Ràfols Casamada** (1923-2009); el pintor i escultor **Josep Maria Riera i Aragó** (Barcelona, 1954) i **Joan Hernández Pijuan** (Barcelona 1931-2005), amb dues característiques obres seues sobre la natura. D'altra banda, **Manolo Valdés** (València, 1942), artista imprescindible de l'avantguarda i excomponent de l'Equip Crònica; **Josep Grau Garriga** (Sant Cugat 1929 -2011), renovador del tapís i l'art tèxtil; Joan Brossa (Barcelona 1919 -1998), màxim exponent de la poesia visual i membre de Dau al Set i **Chema Madoz** (Madrid, 1958), fotògraf conceptual d'un perfeccionisme extrem.

De tots aquests autors, s'hi exposen dues obres -ja siguin pintures, gravats, dibuixos o fotografies- i porten l'espectador a conèixer l'immens ventall de formats i tècniques dels artistes.

Altres es presenten amb dues obres a gran escala, com ara les magnífiques pintures de **Maria Carbonero** (Palma, 1956) en la línia de l'expressionisme alemany; o **Jolanta Studzinska** (Lublin, Polònia, 1975), d'abstracció geomètrica; un *collage* i un llenç de **Ramón Canet** (Palma, 1950); l'ús de materials naturals en les composicions de **Guillem Nadal** (Sant Llorenç, Palma 1957); o les fotografies de **Natasha Lébedeva** (Rússia, 1975) i de **Michael Najjar** (Alemanya, 1966). També es pot gaudir en aquesta mostra d'obres del pop valencià del pintor alcoià de prestigi internacional **Antoni Miró** (Alcoi, 1944), que va optar per la figuració quan l'abstracció semblava l'única forma d'expressió; **Arcadi Blasco** (Mutxamel 1928-2013), pioner en la utilització de la ceràmica dins del camp de l'art contemporani; **Lluís Lleó** (Barcelona, 1961), a mig camí entre la figuració i l'abstracció; un díptic de **Jose María Sicilia** (Madrid, 1954), un pintor rellevant de la plàstica contemporània i **Jim Bird** (Bloxwich, Anglaterra, 1937-2010), significatiu dissenyador gràfic que, des de l'any 1968, es dedica completament a la pintura i fortament influenciat per l'art òptic i l'abstracció.

A més a més, la mostra és un recorregut compost també per obres dels màxims representants de l'informalisme: **Lucio Muñoz** (Madrid, 1929-1998) i **Josep Guinovart** (Barcelona, 1927), ambdós, amb uns llenguatges pictòrics d'una gran potència expressiva. Per acabar, podem delitar-nos amb un tríptic del fonamental pintor abstracte **Jordi Teixidor** (València, 1941) i dos quadres intimistes de **Carlos Morago** (Madrid, 1954).

Noves lectures i narracions es poden fer d'aquesta exposició que ofereix al públic unes magnífiques peces d'art contemporani i d'avantguarda. Un recorregut que reivindica el paper del col·leccionista, el qual, amb una immensa generositat, ens convida a gojar d'una exposició molt personal, de gran nivell i qualitat i d'aquest catàleg que potencia la col·lecció i el seu futur.

María Guillem
Historiadora de l'art

PASSIÓ PEL COL·LECCIONISME

«Viure per als altres no és solament llei del deure,
sinó també llei de la felicitat»
Auguste Comte

A manera de pòrtic

Una de les activitats humanes fàcilment reconoscibles des de l'antiguitat i més clarament manifesta durant el segle XVIII i fins als nostres dies, ha estat el col·leccionisme. D'aquesta pràctica se'n deriva una determinant vocació dual: per una banda, la de satisfer una lúdica manera d'estar al món, tot observant el rang precís del plaer per les coses que ens envolten i que volem –necessitem– rescatar de l'oblit quasi assegurat pels imperatius del temps en el seu decurs històric i, per l'altra, el conreu de la bellesa des d'una òptica purament social: atresorar, exhibir, compartir...

I el tenor de les circumstàncies, emancipada la voluntat pròpia del col·leccionista, indiquen un camí que ha estat solcat des de fa molt de temps per a oferir una eina poderosa de redempció i de participació en la matèria que la cultura incorpora. Així, el col·leccionista i, també, però, l'artista, és clar, esdevenen el singular ressort per a acomodar el destí d'un conreu no pas simbòlic, altrament virtuós i imprescindible per a tractar, amb escreix, la perdurabilitat de l'art com a menester i incardinat al desig d'oferir a la història que compartim uns vincles estrets i ben dinàmics.

No obstant això, si ens mirem les coses des d'un punt de vista natural, arribarem a resoldre l'observació de la millor manera possible: si fa no fa, el col·leccionista –també considerat mecenes quan llegim amb una certa atenció els trets que la història ens facilita–, mitjançant el seu gust per l'art –la seua passió inscrita al si de la necessitat múltiple–, facilita la pràctica artística, permet la vigència de l'art i comprén les estances de la vocació creativa. També, però, l'artista, imprescindible en aquesta realitat que comentem, manifesta dos vessants força imbricats: el creatiu essencial i el vessant de ser, al mateix temps, un col·leccionista de la seua obra i, també, per extensió i amb un cert grau d'equilibri, curador de l'obra d'altres artistes. I la societat –és prou evident–, d'aquest *treball* certament identitari, surt guanyant per qualsevol lloc que ens aprofite per a dur a terme l'observació.

I quina cosa acompanya el *fet col·leccionista*? Potser seran moltes les qüestions que graviten al voltant d'aquesta praxi: la vocació de residenciar la bellesa ben a prop; el magnífic desig de contemplació i de satisfacció personal; també, la indubtable clàusula econòmica que, podem imaginar-nos, s'ha de posseir per a atendre tal manifestació del plaer i una vocació per l'art que sustenta qualsevol premissa que se'n vulga fer. O una eina que beneficia la conquesta del prestigi social, especialment determinant, que sempre acompanya el conreu de la disciplina col·leccionista. O la gens menyspreable evidència d'una inversió de capital que postil·la el sempre difícil camí de la recerca permanent d'obres d'art en el valor de les quals s'hi mantinga dempeus el criteri que aconsella la persona ferida per la sensibilitat artística.

Molt diferents, no obstant això, han estat, des de sempre, les maneres d'acostar-s'hi al fet col·leccionista; tot dependrà de la recerca de satisfacció i del grau d'interès veritable que en l'acció s'hi puga resseguir. Una cosa són els que senten una mena de curiositat –només això– per establir lleus contactes amb l'art, i una altra de ben distinta seran aquells que intervenen, amb coneixement de causa, en les decisions que registren la pràctica de l'univers col·leccionista: experts i erudits i, també, els estudiosos de l'art; unes figures, aquestes darreres que hem esmentat, imprescindibles per a bastir un entrellat ben profitós per als interessos col·lectius. I ens expliquem.

Els museus i institucions de diversa consideració i abast, ens de primer nivell i que substancien bona part del món col·leccionista, hi intervenen en els darrers temps –potser dos segles, ja– per a nodrir de possibilitats el rescat de l’art per a l’ús general. Aquests, els museus, s’hi alimenten de col·leccions cedides per fortunes particulars, per amortitzacions revolucionàries i per compres que autèntiquen la particularitat diversa dels fons ja existents. Els vincles dels museus amb el col·leccionisme, tenint en compte els extrems més amples de la reflexió teòrica, són absoluts i consagren, potser, bona part de la seua expressió conservant, i oferint després, la naturalesa pròpia de l’art, des de la qüestió creativa –de vital importància per a tot el que estem parlant– fins a la posterior exhibició que faculta la possibilitat d’exercir el coneixement i la comprensió de la realitat. I, vist així, ens atreviríem a ben dir de la propietat exemplar que se’ns mostra al través de la institució museística. Perfectible i millorable? Com tot a la vida.

I gràcies, tant a l’existència de persones a títol individual com a la presència d’institucions que forneixen bastiments formidables de realitats expositives, han sorgit alternatives funcionals dins del món de l’art. Crítics, pèrits, conservadors o marxants s’hi avenen per a eixamplar els límits perceptius d’un univers meravellós: l’art, i el col·leccionisme com a rudiment que incorpora el guany definitiu de la pervivència.

En aquesta exposició

La sort ens acompanya, perquè podem contemplar la col·lecció que ens mostren Francesc Verdú i altres amants de les arts. Sí, l’esplèndida manifestació d’interès pel fet creatiu –i artístic per extensió– que aquestes persones han posat davant dels nostres ulls per a la contemplació i el gaudi manifest. En temps i forma, la plural sensibilitat de tots ells ha anat recreixent el cabal generós de les aigües artístiques. Pas a pas, la labor ha aconseguit una gran plètor, diversa en la virtualitat de l’essència creativa, d’artistes. Si l’informalisme obté metàfores de color, el realisme matisa la realitat de la vida. Si el compromís per subscriure els imperatius de l’existència complexa i tan esqueixada prenen vol dins la col·lecció, també el tarannà expressiu ocupa un lloc preferent en moltes obres presents en la compilació. Hi ha l’eclèctica consideració que formula la causa essencial del desig. L’art, potser, és un, i la seua manifestació resulta tan diversa com ho és la vida, i com ho som les persones que circulem per aquesta.

El passeig pausat pels quadres que intervenen en l’exposició plasmarà l’estratègia de l’alquimista: lentament, però de forma exacta, informarà de la vastitud de la diacronia. Metàfores de llum, hipèrboles de la passió o metàboles irresistibles ajornaran el desfici de les hores, tot integrant-nos en universos sinestèsics alhora. Potser aquesta i no una altra siga la naturalesa de l’art, la raresa de l’art, on la subversió dels elements quotidians ajuden a fer el camí que condueix a unes altres realitats de rang molt més elevat: la formulació de la possibilitat d’un món millor, més auster i menys equívoc.

Artistes participants a la mostra

Amb un nombre de vint-i-nou artistes i cinquanta-vuit obres s’ha conformat aquesta exposició que tenim –ja ho hem dit– la sort de contemplar, per a la delectació dels sentits i per al coneixement, un poc singularitzat ara, dels corrents creatius contemporanis, i en farem referència amb una petita nota al·lusiva que ens permeta d’identificar l’entrellat del recorregut artístic que han anat bastint al llarg dels anys; *pauca sed bona*.

Jordi Alcaraz (Barcelona, 1963). El seu treball reflexiona sobre el volum, el llenguatge i el temps mitjançant l’ús d’elements com l’aigua, l’aire, els miralls, etcètera. Arriba a proposar escultures pintades o pintures esculpides. A la seua paleta prevalen el blanc i el negre.

Frederic Amat (Barcelona, 1952). Tendència experimental i conceptual. La seua obra recorre el vessant expressiu mitjançant els *collages*, *assemblages*..., i va adreçada, principalment, al terreny del disseny de decorats.

Arcadi Blasco (Mutxamel, 1928-2013). Sintetitza la terrissa, la ceràmica, l'escultura i l'abstracció, tot respectant els llenguatges diversos que les caracteritzen.

Jim Bird (Bloxwich, Anglaterra, 1937-2012). Des del disseny, inicia un acostament profund a la pintura i genera sensacions atmosfèriques d'una gran bellesa.

Joan Brossa (Barcelona, 1919-1998). Poeta defensor de la poesia visual. La seua obra abasta tots els aspectes de l'art: poesia, prosa, cinema, teatre, música, cabaret, arts escèniques, màgia, circ i arts plàstiques. Humor i ironia són les seues divises.

José Manuel Broto (Saragossa, 1949). La seua obra està en la línia del constructivisme i es decanta més per l'abstracció enfront del conceptualisme. Darrerament, presta força atenció al color i a les qualitats expressives que se'n deriven.

Ramón Canet (Palma, 1950). La seua labor discorre des del postimpressionisme vers l'abstracció. Molt interessat en la investigació de l'abstracció i sempre allunyat de qualsevol anècdota naturalista.

Maria Carbonero (Palma, 1956). Pinta éssers desheretats de la vida, toreros, gitanes i dones de la nit.

Anthony Caro (New Malden, Anglaterra, 1924-2013). La seua creativitat resta inscrita en el conreu de l'*assemblage* d'objectes industrials dins de l'estil abstracte.

Josep Guinovart (Barcelona, 1927-2007). Utilitza elements tridimensionals per a la projecció del seu art abstracte. L'escultura compta, per part de la mà de l'artista, amb un constant treball de recerca.

Josep Grau-Garriga (Sant Cugat, 1929-2011). Artista multidisciplinari: pintura, escultura, dibuix, gravat, pintura mural..., però, sobretot, el tapís, formen part de la seua dedicació creativa.

Xavier Grau (Barcelona, 1951-2020). La seua obra evoluciona des de l'art conceptual vers la pintura. I, en aquesta, experimenta un trànsit des del monocromatisme geomètric cap a l'expressionisme abstracte.

Joan Hernández Pijuan (Barcelona, 1931-2005). Adopta un estil expressionista postcubista tràgic amb una clara càrrega social que abraça l'informalisme.

Natasha Lébedeva (Sant Petersburg, Rússia, 1975). La seua obra accentua, en el treball fotogràfic, el tractament de la dona com a tema, com a signe, com a forma o com a símbol alhora que en manifesta l'absència quant a gènere.

Luis Lleó (Barcelona, 1961). Les seues obres, sovint en paper, treballen la geometria i el minimalisme amb formes orgàniques.

Chema Madoz (Madrid, 1958). Fotògraf que treballa preferentment el blanc i el negre. Les seues imatges són una mena de jocs d'imaginació que es formulen com una espècie d'experiència poètica dels objectes.

Antoni Miró (Alcoi, 1944). Pintor amb un tractament de la realitat des d'un punt de vista crític i exigent. La seua pintura intel·ligent ens interroga, sempre per damunt de la significació, i ens impulsa a l'acció social. L'obra és «una justa presa de contacte» amb la societat que l'envolta. Formula, tothora, una profunda reflexió irònica sobre la història de l'art, causa interior d'una potent manera de referir-se a la pintura de tostemps.

Carlos Morago (Madrid, 1954). Descriu la naturalesa i els interiors amb un gran hiperrealisme i s'aboca a un romanticisme d'enorme senzillesa.

Lucio Muñoz (Madrid, 1929-1998). Amb la fusta com a eina expressiva, treballa l'informalisme abstracte amb una gran determinació i força.

Guillem Nadal (Sant Llorenç, Mallorca, 1957). Treballa el concepte de llengua amb la intenció que aquesta serveixa als interessos de les persones.

Michel Najjar (Landau, Alemanya, 1966). En la sèrie «Cool earth» reflexiona sobre el canvi climàtic i la possibilitat de crear un nou món postdestruïu.

Albert Ràfols Casamada (Barcelona, 1923-2009). Evoluciona des de la figuració integrant Matisse amb l'expressionisme abstracte americà. L'austeritat cromàtica dels blancs, però també el retorn als símbols i a l'ús del color, distingeixen la seua creativitat.

Josep Maria Riera i Aragó (Barcelona, 1954). Conrea la pintura, l'escultura i l'obra gràfica. Recrea un món de màquines diverses amb una substancial aportació màgica com a resultat de la recerca.

David Rodríguez Caballero (Dueñas, 1970). La llum i la matèria són els eixos del seu personal univers plàstic i, al voltant de l'abstracció geomètrica, viu el seu treball.

José María Sicilia (Madrid, 1954). La seua obra és d'un marcat matís expressionista amb un aprofundiment en la monocromia del blanc.

Jolanta Studzinska (Lublin, Polònia, 1975). La manera especial en el tractament de la llum, l'abstracció geomètrica i el moviment, celebren l'aportació que l'artista singularitza en la seua obra.

Jordi Teixidor (València, 1941). La fusta retallada com a suport, el treball en sèries i l'especial tractament del negre, conformen la ingent mostra de la seua obra.

Darío Urzay (Bilbao, 1958). Tracta els límits entre fotografia i pintura, la imatge digital i la representació a través dels mitjans tecnològics. La imatge arriba a formular-se com una pintura.

Manolo Valdés (València, 1942). Utilitza el gran format per a les seues obres. Amb la llum i el color expressa escenes d'una enorme qualitat tàctil i invita a indagar en la memòria.

Elogi del col·leccionisme

10

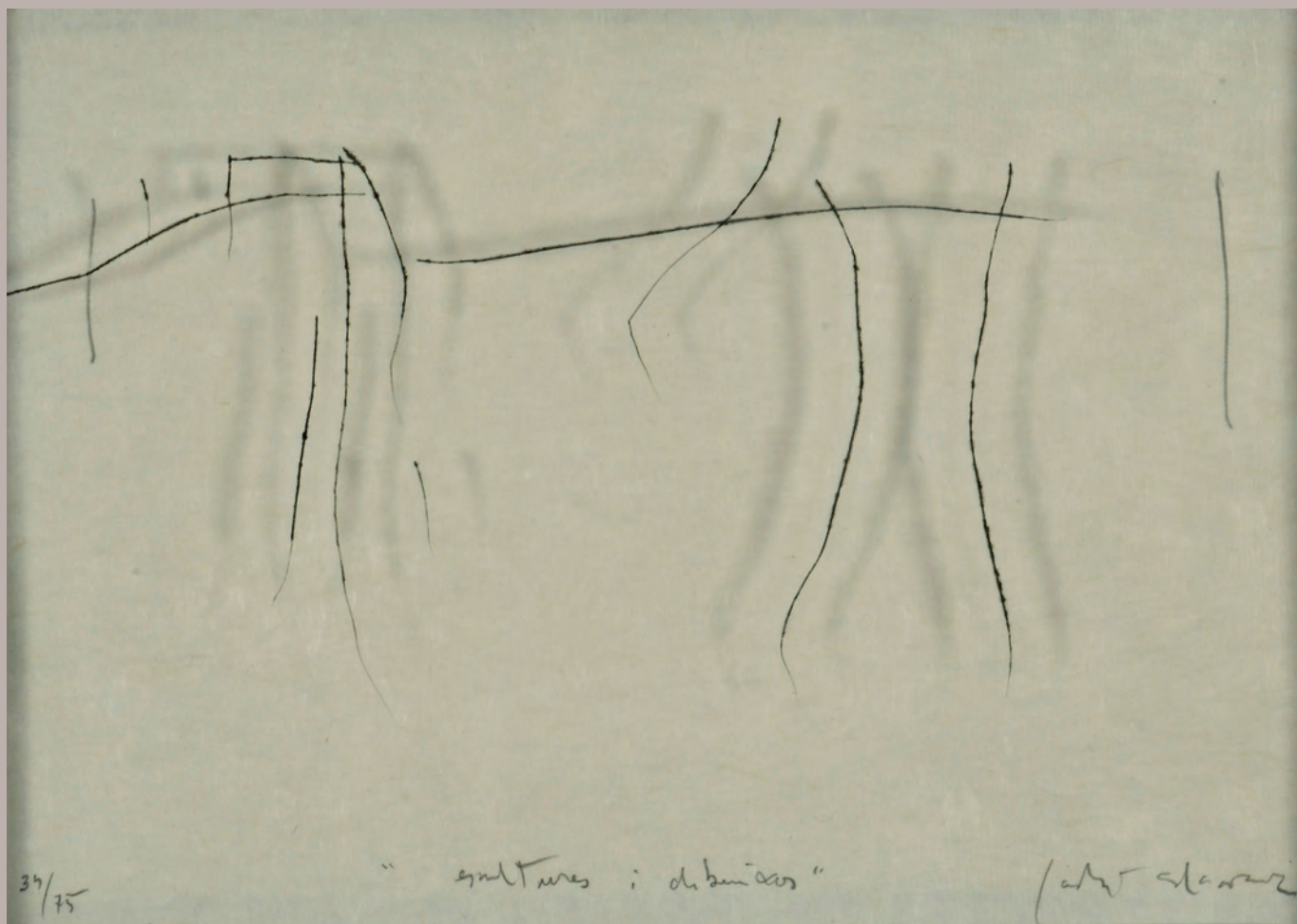
En la doble direcció ja esmentada: la pública i la privada, en totes dues iniciatives ens apercebem d'una voluntat convergent. Per una banda, la de tenir cura de les obres d'art per al present i, també, per a la posteritat; per una altra, incentivar la creativitat artística, protegir els artistes i procurar la seua projecció social. Almenys, aquests dos camins haurien de ser la principal observació a tenir en compte pels agents implicats.

Els museus, quan procuren actualitzar, sense greuges comparatius de cap classe, la nòmina de les adquisicions, han de satisfer l'interès general, ja que ofereixen la possibilitat d'enriquir el patrimoni col·lectiu des de la netedat objectiva de les accions de compra. I el ciutadà acreix, per via indirecta, el tresor que significa patrimonialitzar l'art com un bé comú. La custòdia i l'exhibició esdevenen matèria reservada, ja per la intervenció de les direccions possibles, ja per la casuística que valora les circumstàncies segons interessos de tota mena. La raó facilita la comprensió que farà de la gestió coherent la porta franca cap a la vertebració de la justícia en l'art.

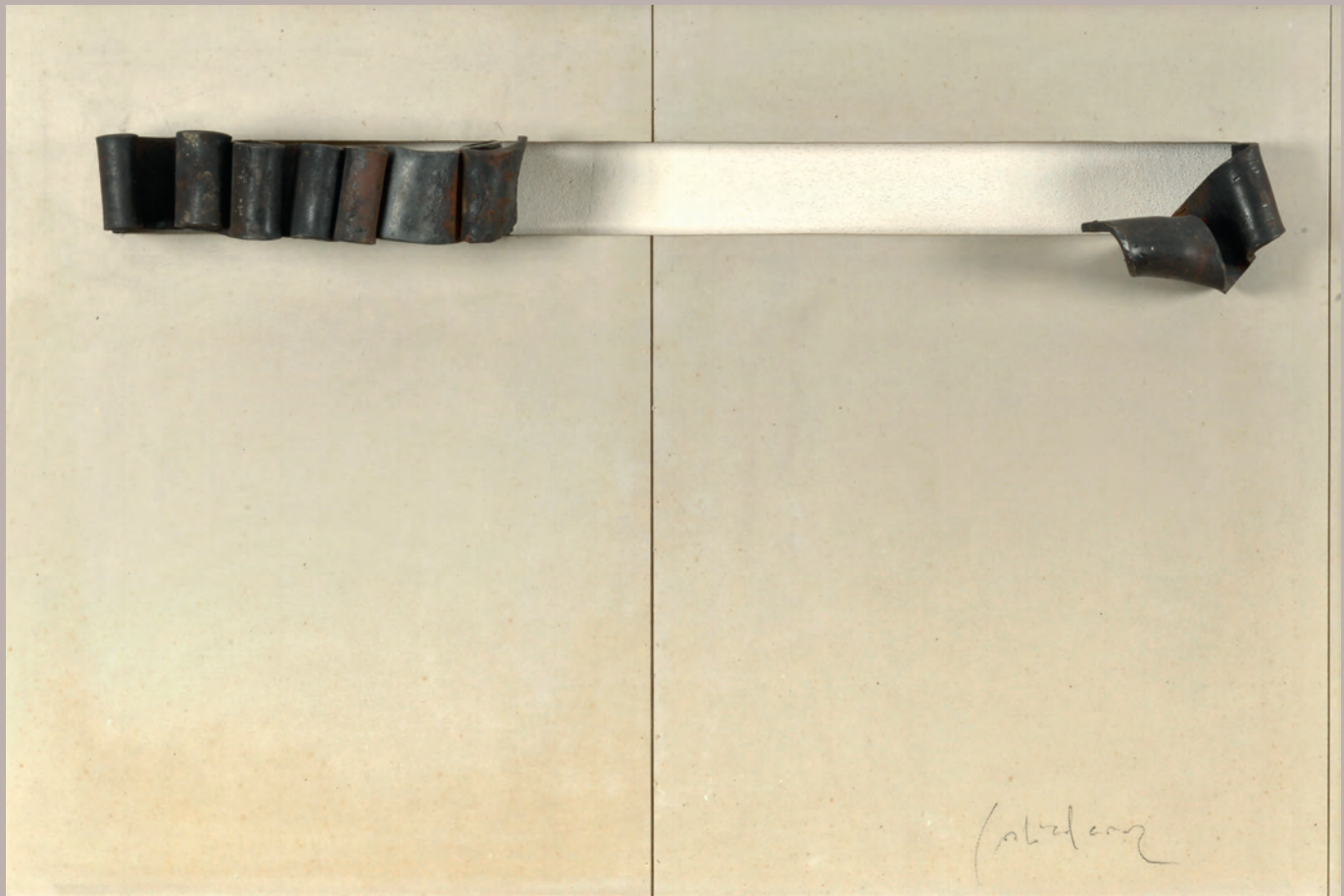
Els agents particulars, quan decideixen invertir en obra artística, faciliten, de manera exponencial, el conreu de la disciplina creativa, tot acudint al benestar de l'artista. Cal tenir una gran sensibilitat per a entendre que sense aquesta activitat col·leccionista resulta molt difícil, sinó impossible del tot, seguir amb la labor d'una manera eficaç. Podríem parlar, des d'una altra instància, d'un cert activisme cultural, deixant de banda prejudicis de tota mena, i alliberant la motxilla dels posicionaments no gaire «estètics». Si el col·leccionisme és ben capaç de dinamitzar els ressorts de la producció plàstica (en qualsevol de les seues manifestacions), paga la pena acollir l'esforç que significa per a reblar, definitivament, un munt de nous i bons projectes que albiren fer-se palesos al bell mig de les nostres vides. Segurament es tracta de la suma imprescindible per a l'embranchida de les societats... *Gratia gratiam parit.*

j. sou

JORDI ALCARAZ
FREDERIC AMAT
ARCADI BLASCO
JIM BIRD
JOAN BROSSA
JOSE MANUEL BROTO
RAMÓN CANET
MARIA CARBONERO
ANTHONY CARO
JOSEP GUINOVART
JOSEP GRAU-GARRIGA
XAVIER GRAU
JOAN HERNÁNDEZ PIJUAN
NATASHA LÉBEDEVA
LLUÍS LLEÓ
CHEMA MADOZ
ANTONI MIRÓ
CARLOS MORAGO
LUCIO MUÑOZ
GUILLEM NADAL
MICHEL NAJJAR
ALBERT RÀFOLS CASAMADA
JOSEP MARIA RIERA I ARAGÓ
DAVID RODRÍGUEZ CABALLERO
JOSE MARIA SICILIA
JOLANTA STUDZINSKA
JORDI TEIXIDOR
DARIO URZAY
MANOLO VALDÈS

Escultures i dibuixos (Obra gràfica sobre paper 34/75, 20 x 30)

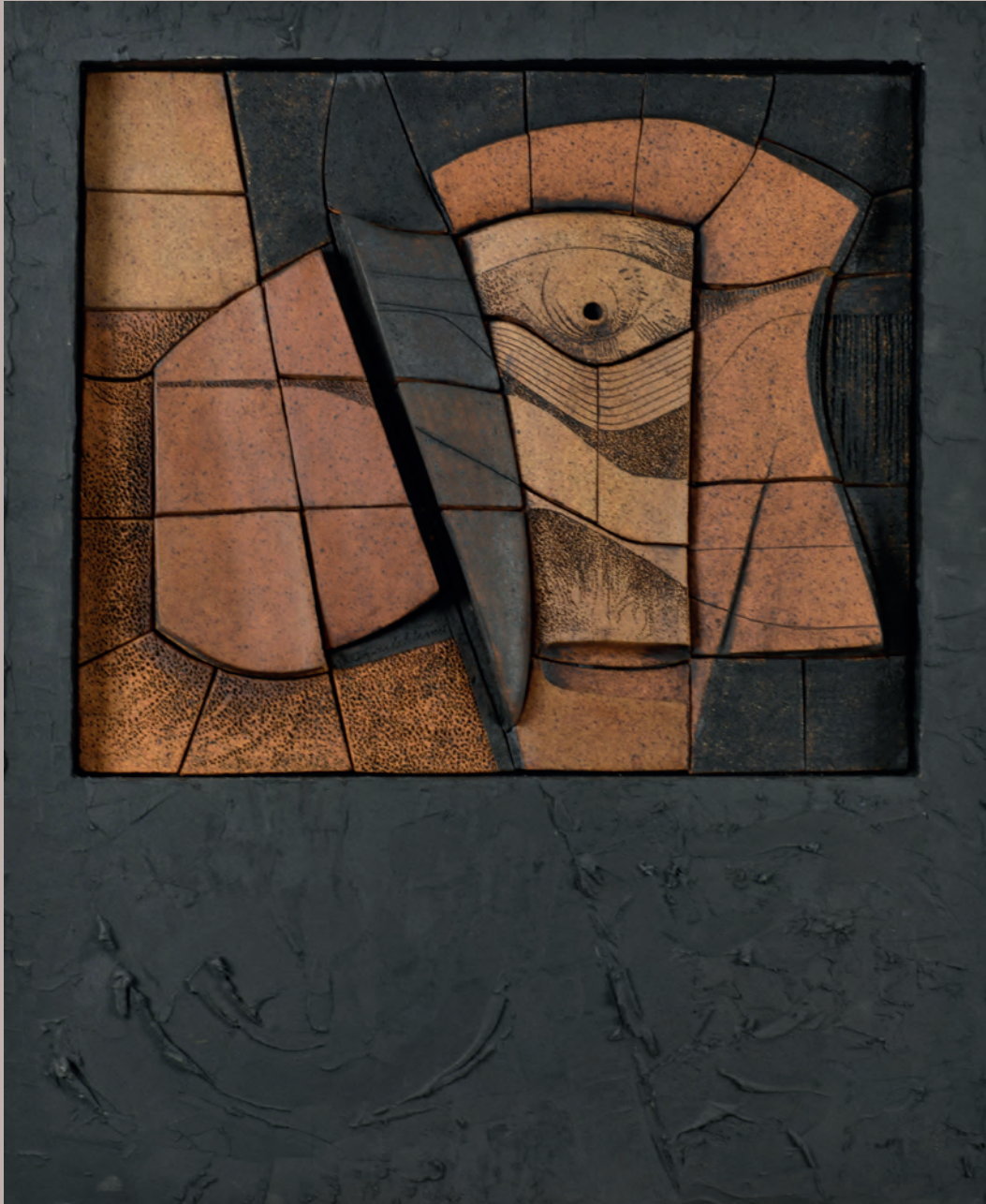
Florera (Oli sobre paper. Gravat 19/72, 90 x 62)

Sense títol (Oli sobre llenç, 293 x 195)

Mur per defensar-se de la por 2001 (Refractari, carbur i acrílic s/ llenç, 80 x 67)

Mur per defensar-se de la por 2001(Refractari, carbur i acrílic s/ llenç 80 x 67)

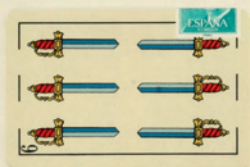
Junta 1989 (Oli/Acrílic sobre llenç 160 x 180)

Front this 1991 (Oli/Acrflic sobre llenç 180 x 200)

Titella 1990 (Tècnica mixta sobre tauler, 58 x 50 x 5)

P.A. ^{xi}/_{xx}

Brossa

Sense títol (Tècnica mixta sobre paper 8/36, 90 x 90)

Sense títol 1983 (Acrílic sobre cartró, 105 x 75)

Sense títol 1996 (Vinílica sobre tela, 250 x 200)

Sense títol 2002 (Vinílica i collage sobre paper, 175 x 125)

Sense títol 2003 (Oli sobre llenç, 112 x 76)

Sense títol 2004 (Oli sobre llenç, 162 x 130)

Sense títol 1987 (Tècnica mixta sobre paper, 40'5 x 50)

Obama Fondo 1990 – 1991 (Washi paper, frame & tissue paper, 67 x 98 x 12)

Sense títol 1988 (Oli sobre fusta, 48 x 40)

Sense títol 2005 (Oli sobre paper, gravat 30/100, 60 x 40)

Sense títol 1990 (Tècnica mixta sobre llenç, 46 x 38)

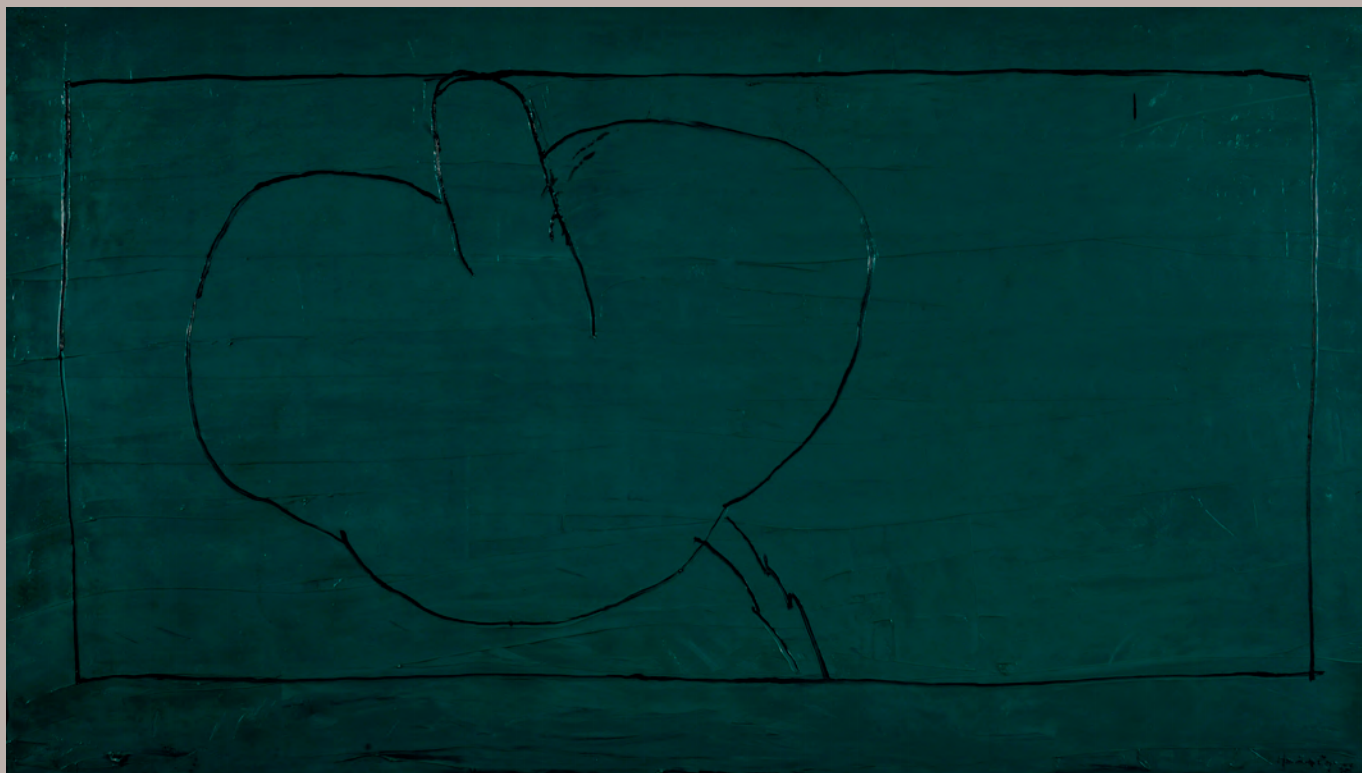
Les males llengües 1991 (Tapis, 2 de 160 x 75)

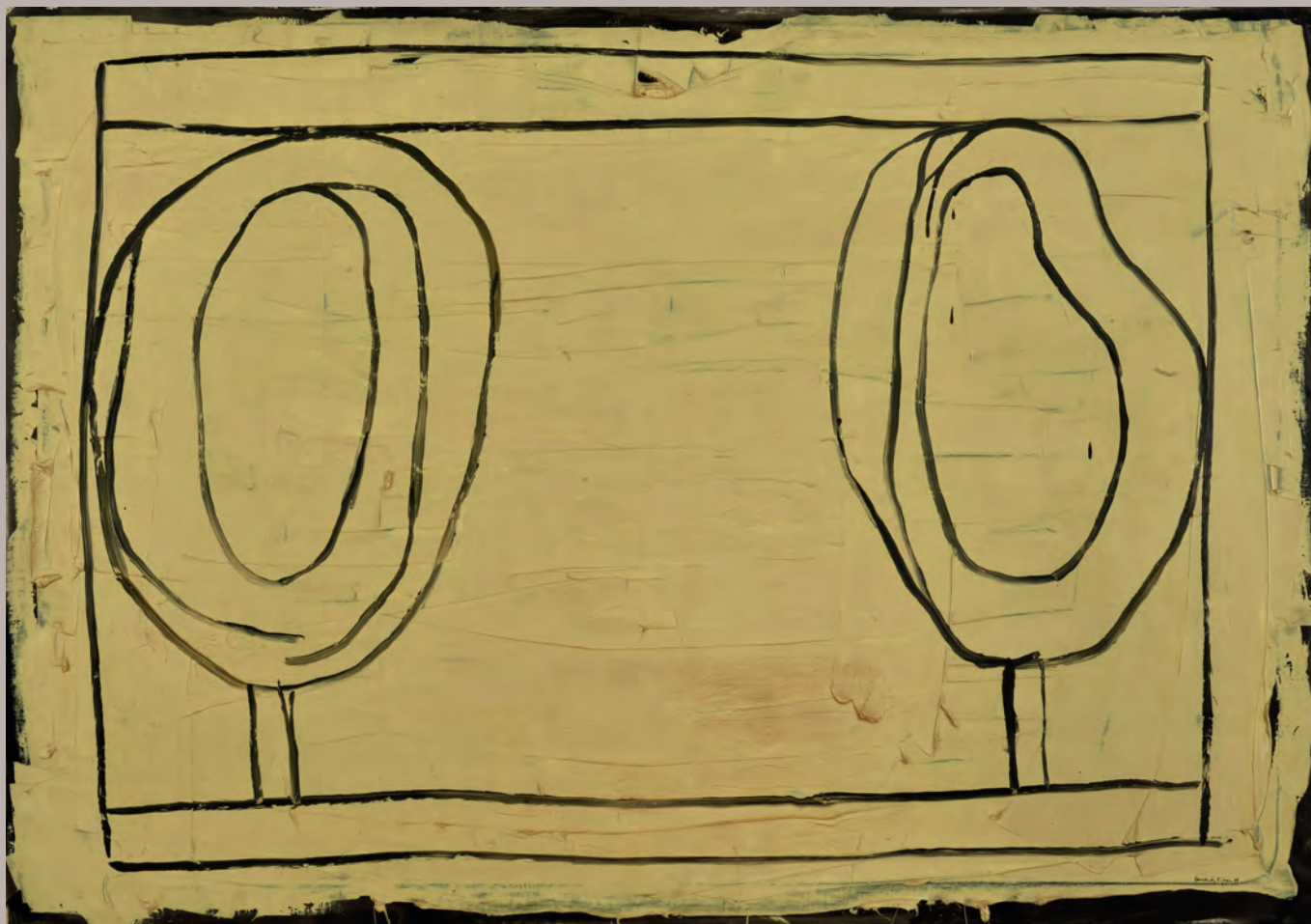
Sense títol 1999 (Acrílic sobre cartró, 50 x 70)

Sense títol 1998 (Acrílic sobre tela, 150x150)

Rosa Verda II 1990 (Oli sobre llenç, 135 x 250)

Arbres sobre llum daurada 1989 (Oli sobre llenç, 114 x 162)

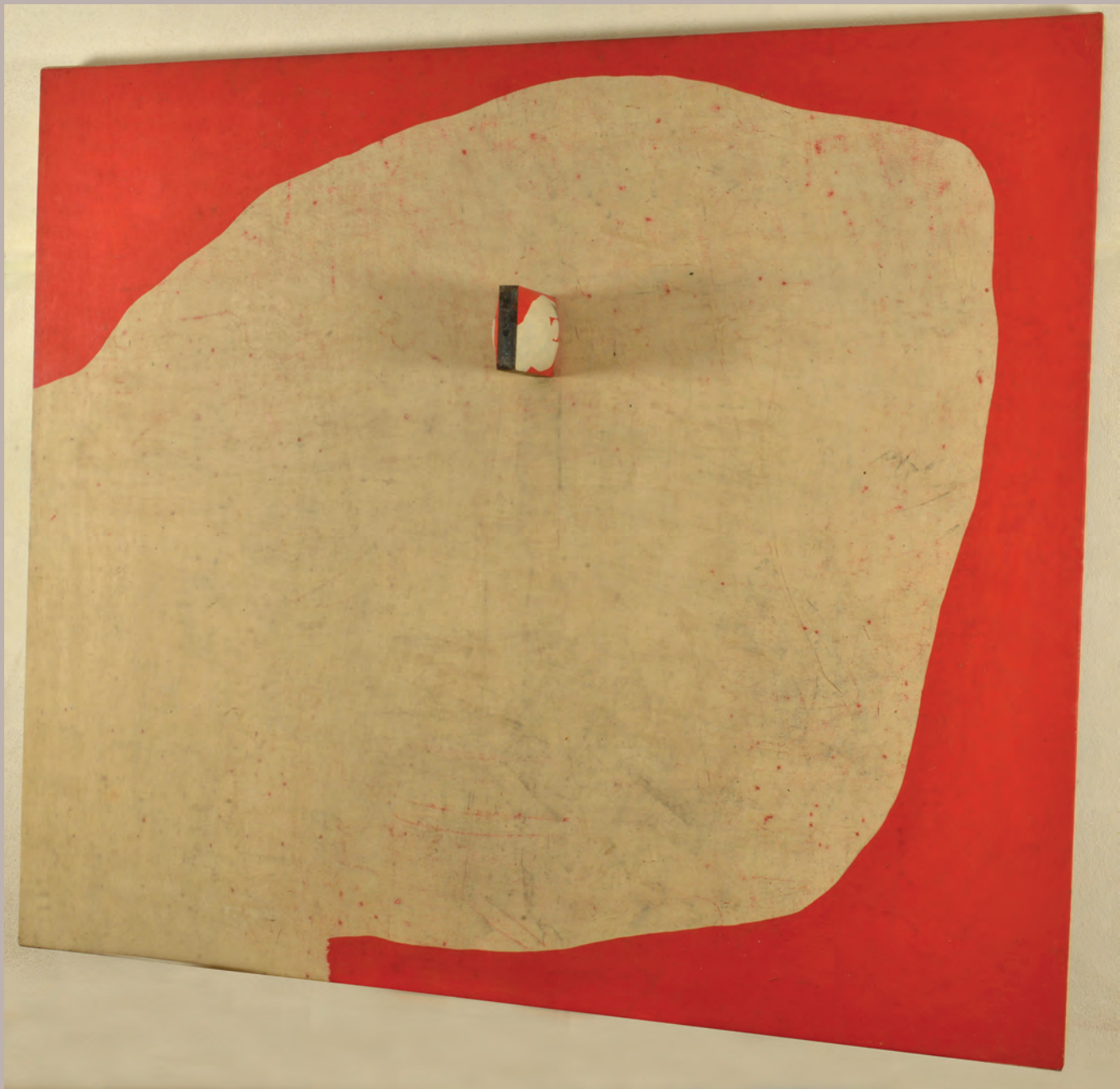
Work in progress 2009 (Desigrafy siliconada sobre plexi gallery, 195 x 140)

Sense Déu. Presagis a la Divina Comèdia 2009 (Desigrafy siliconada sobre plexi gallery, 195 x 140)

Studio Storm 2008 (Tècnica mixta sobre llenç, 183 x 213)

New York VI 2003 (Tècnica mixta sobre llenç, 183 x 213)

Balanza dos cerezas 1998 (Fotografía B/N, 20 x 15)

Sense títol 2011 (Fotografia B/N paper, 110 x 135)

Amina i Wasila 2004/ Kurami, Nigèria (Acrílic i metall s/ llenç, 116x116)

Gora Euskadi, Visca Picasso 1985 (Acrílic s/ llenç, Díptic-200x200)

Enredadera (Oli sobre fusta, 13 x 18'5)

Bodegón (Oli sobre fusta, 102 x 102)

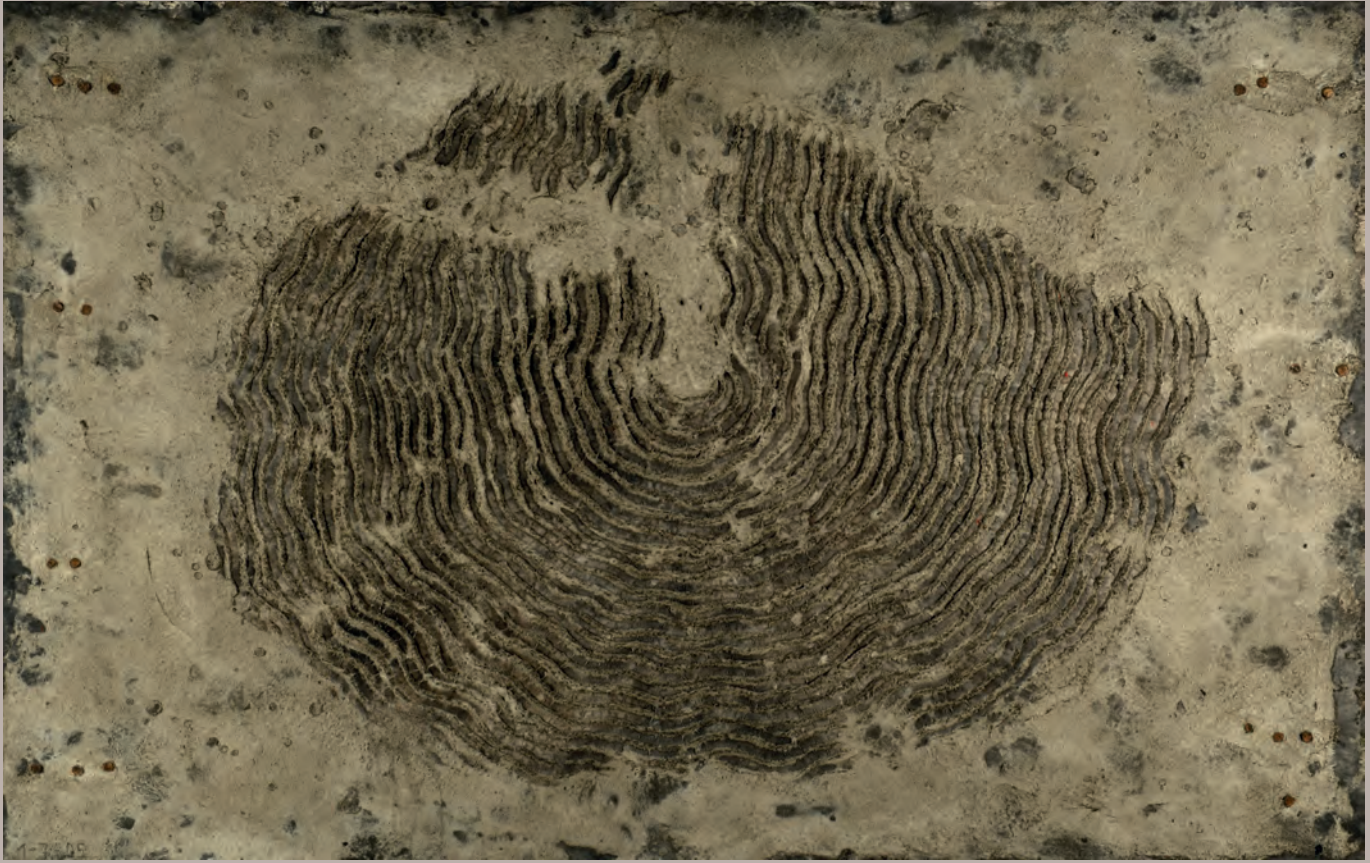
Según Aspi 1990 (Tècnica mixta sobre tauler, 97 x 130)

El Suso 1ª señal 1989 (Tècnica mixta sobre tauler, 81 x 100)

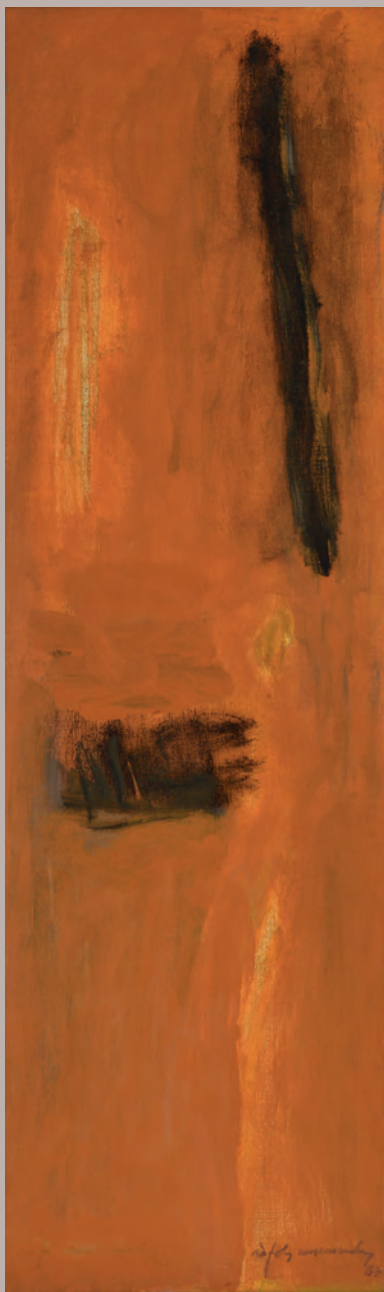

Sense títol 1999 (Tècnica mixta oli/paper, 50 x 70)

Vertical 1987 (Oli sobre llenç, 100 x 30)

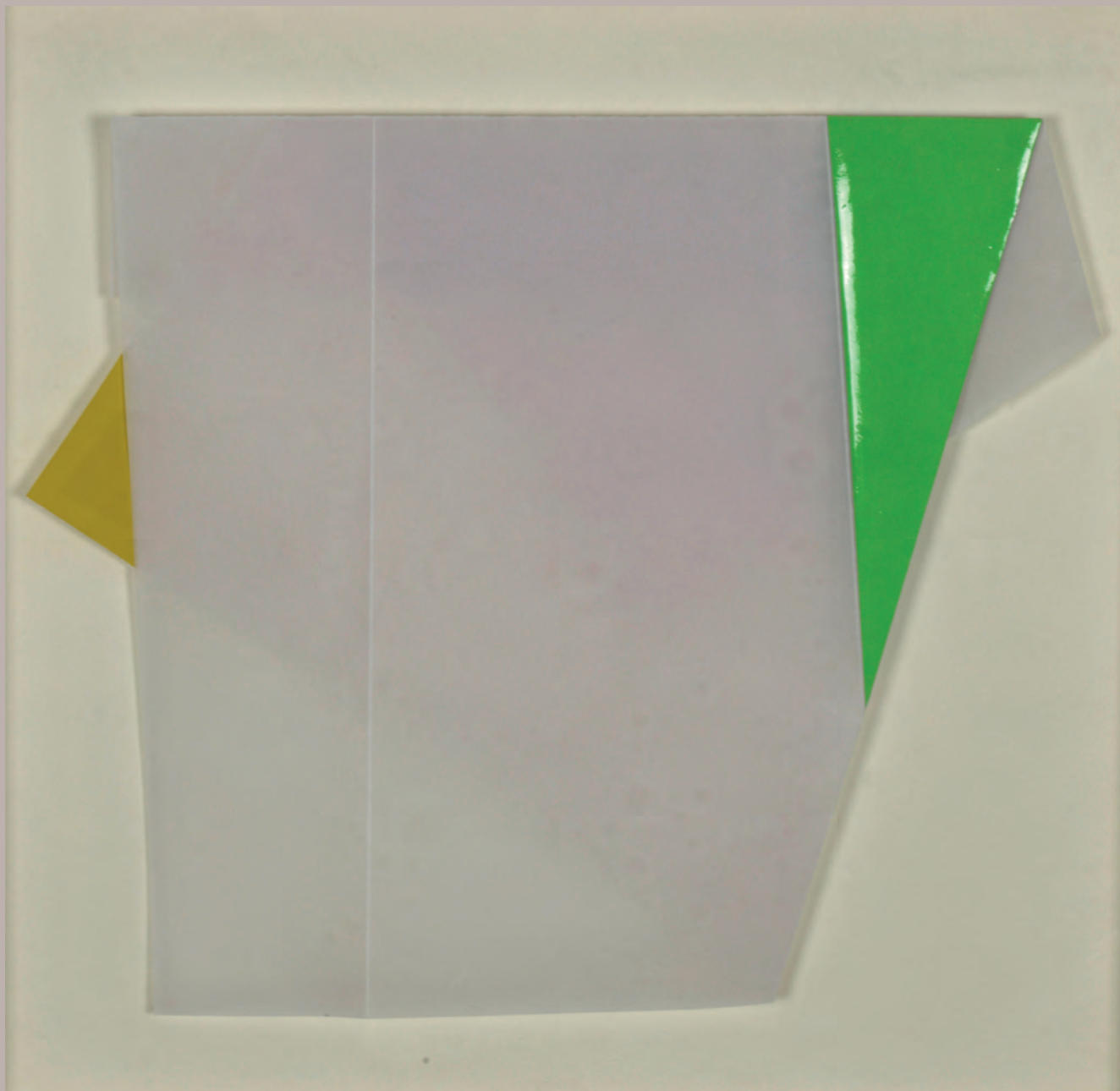
Acció silent 1995 (Acrílic sobre llenç, 130 x 130)

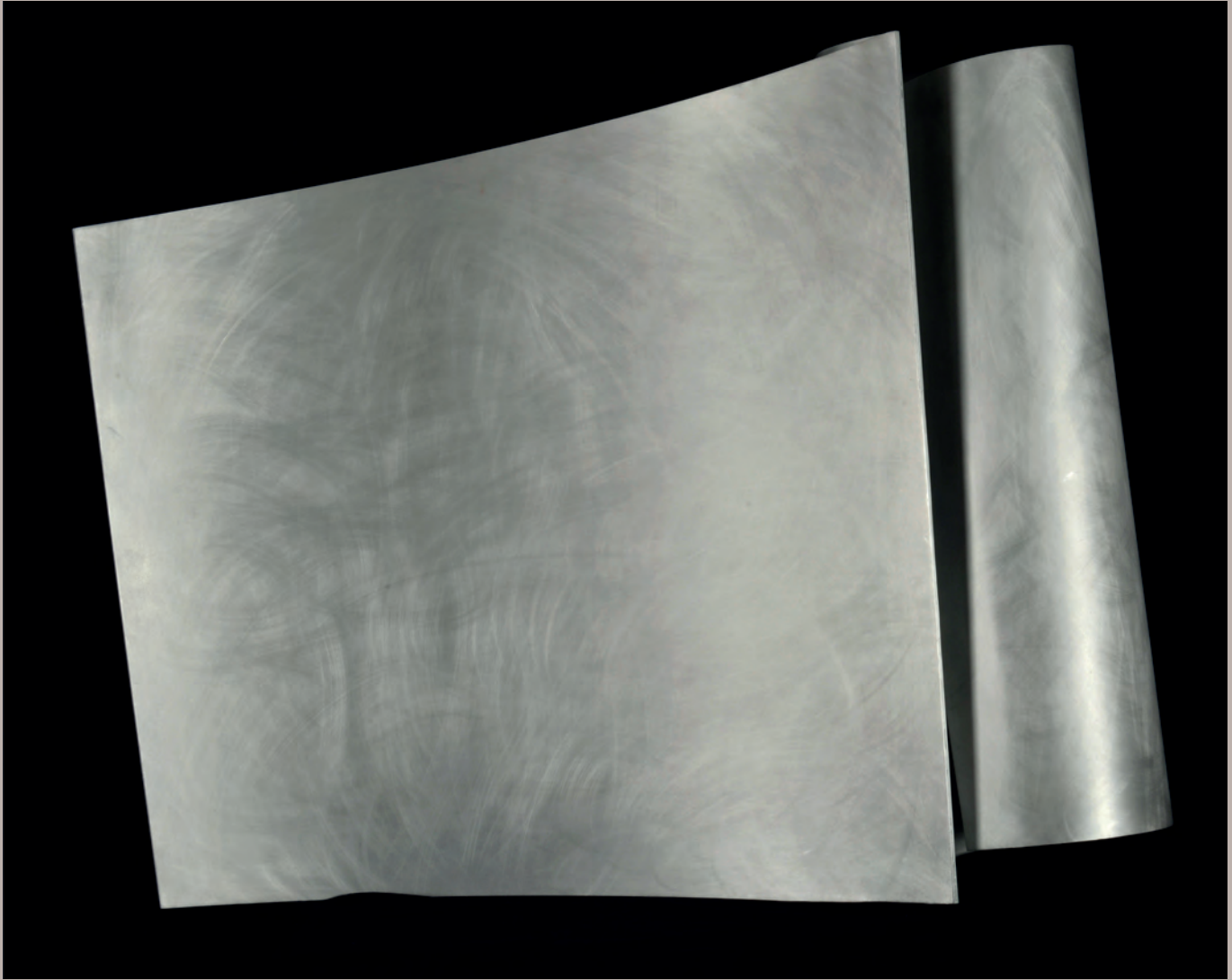
Sense títol (Tècnica mixta sobre paper, 121 x 146)

Sense títol 1987 (Tècnica mixta sobre paper, 31 x 43'5)

Sense títol 2006 (Paper adhesiu / paper vegetal, 58 x 55'5)

Sense títol 2009 (Alumini, 100 x 120 x 28)

Sense títol 2004 (Díptic 180 x 300)

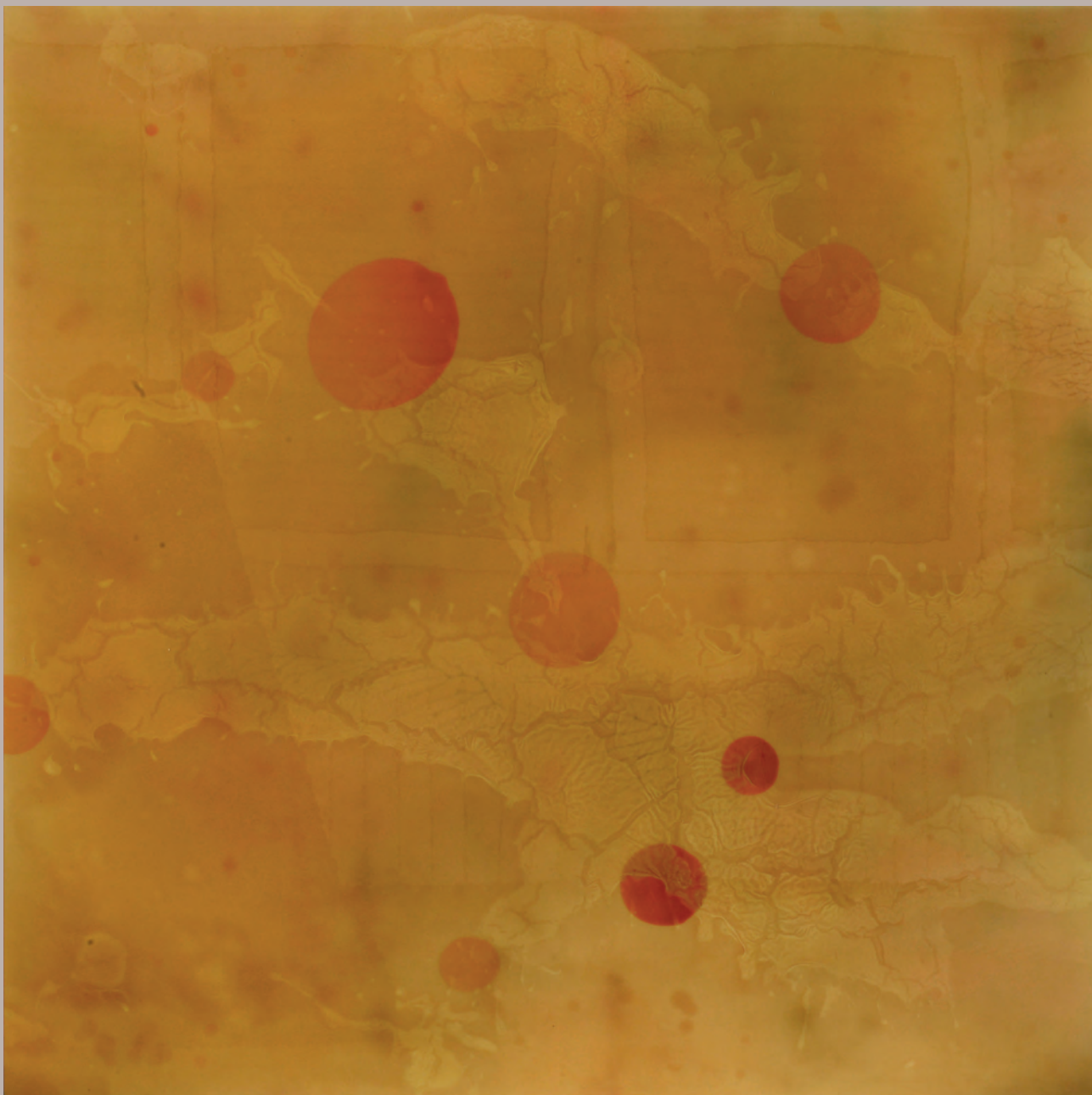
Al-Bialka 2005 (Acrílic sobre llenç, 100 x 130)

Al-Czas 2007 (Acrylic sobre llenç, 130 x 100)

Doble Skin, Oblique Passage 1994 (Tècnica mixta sobre fusta, 122 x 122)

Serie Sistema circulatorio n° 15 1996 (Tècnica mixta sobre paper, 76 x 57)

Profile with orange hat 2007 (Tècnica mixta sobre llenç, 187 x 140)

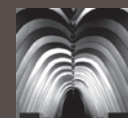

El Perro 2007 (Gravat sobre paper 74/100, 50 x 70)

PUBLICACIONS DE LA LLOTJA DE SANT JORDI

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPÈRE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO. La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
23. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Setanta-cinc per setanta-cinc.
- 2018 24. ESPAIS AVANÇATS. Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER. La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER. Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER. L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL. Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinque vacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPÈRE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. ANTONI MIRÓ. Recent pintat.
- 2022 42. GRUP D'ELX. Col·lectiva.
43. PILAR SALA. De la natura a l'art.
44. ARJONES. D'un temps i un país.
- 2023 45. PASSIÓ PEL COL·LECCIONISME. Col·lectiva.

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

PASSIÓ PEL *Collecionisme*

Alcoi, 30 Març - 28 Maig 2023
LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS

